

Onze offers

door: M.J. Koechlin

In het Woord en in de gedachte van God geldt, betreffende wat de mens aan God kan offeren, één groot beginsel, waarvan wij goed doordrongen moeten zijn:

Niets, van wat wij Hem willen aanbieden en dat de vrucht is van eigen werken, eigen arbeid of eigen verstand, kan Hem aangenaam zijn.

Hij geeft en wij hebben niets om aan Hem te geven. Het menselijke hart heeft heel veel moeite om deze les te leren. Toch is het een beginsel, dat helder en duidelijk in het Woord wordt onderwezen, vanaf het begin in de geschiedenis van de mens.

Wij roemen in wat God ons heeft gegeven, alsof wij het hadden verkregen of verdiend. Wij zijn wijs in eigen ogen. Wij vergeten, dat onze kracht, onze rijkdom net als al onze bekwaamheden, een gave zijn, die God ons heeft gegeven met het leven. *“Zo zegt de HEERE: Een wijze beroeme zich niet in zijn wijsheid, en de sterke beroeme zich niet in zijn sterkheid; een rijke beroeme zich niet in zijn rijkdom; Maar die zich beroemt, beroeme zich hierin, dat hij verstaat, en Mij kent, dat Ik de HEERE ben, doende weldadigheid, recht en gerechtigheid op de aarde, want in die dingen heb Ik lust, spreekt de HEERE.”* (Jer. 9:23)

Trots en altijd trots, openbaart zich in onze daden en in onze gedachten het vlees. Boven alles haat God deze menselijke trots. Het bedroeft Hem en Zijn hart sluit zich daarvoor. Terwijl Hij Zijn hart wijd opent voor nederigheid en ootmoed en over haar uitgiert de schatten van Zijn liefde en goedheid.

Dit beginsel vinden we beschreven vanaf de eerste bladzijden van de Bijbel, in het voorbeeld van Kaïn en Abel. Kaïn bracht God de vruchten van de aarde die door hem moeizaam bewerkt was. Hij meende daarmee God te behagen. Maar hij is niet aangenaam. Abel offert de eerstgeborenen van zijn kudde. Het was niet zijn werk en hij ontvangt het getuigenis, dat hij rechtvaardig is.

In dit voorbeeld zit nog een tweede beginsel wat nog belangrijker is dan het eerste. Een oneindig kostbare openbaring die ons de raadsbesluiten van God ontsluit betreffende ons heil en dat van zondaars.

God zal ons een Heiland geven, een volmaakt mens, die Hij voortaan altijd voor ogen zal hebben, Jezus, Zijn geliefde Zoon, die Hij in de wereld zou zenden, als slachtoffer, om in onze plaats het oordeel te ondergaan, dat wij verdiend hadden en die voor ons door de dood zal gaan, als overwinnaar: “het Lam Gods” voorgekend vóór de grondlegging van de wereld.

God zal, door zo'n offerande, heel lang kunnen wachten, en eeuwenlang geduld en genade kunnen hebben met mensen. Daarom kan Hij ook, na de mens uit Zijn tegenwoordigheid te hebben gestuurd vanwege de zonde, zich weer met hem in verbinding kunnen stellen en hem invoeren op het terrein van Zijn genade. Laten we er ook aan denken, als er sprake is van offeranden, dat: *“De aarde is des HEEREN, mitsgaders haar volheid, de wereld, en die daarin wonen.”* (Ps. 24:1) Hij kan ons al onze goederen afnemen en “de onrechtvaardige rijkdommen” aan anderen geven, die Hij eerst aan ons heeft toevertrouwd.

Toch heeft God altijd aanbidders gezocht, die Hem offeranden wilden brengen. Wat kunnen dan de mensen opofferen aan Hem, die ze geschapen heeft en alle dingen bezit?

God heeft aan hen, die Hem zoeken, inzicht gegeven, waardoor Hij hen heeft laten begrijpen, dat men, om Hem te aanbidden en om Hem aangenaam te zijn, een altaar moest bouwen en op dat altaar een brandoffer, een slachtoffer moest offeren, dat voor Hem een aangename geur, “een reukwerk tot een lieflijke reuk” zou zijn. Dat hebben Noach en andere mannen Gods, door het geloof gedaan, in grote eenvoud, in primitieve eenvoud, als we zo mogen spreken.

Daarna heeft de Heer een volk willen verkiezen uit de volken. Hij dat volk afgezonderd om er aanbidders van te maken. Hij zegt tot hen: *“Maakt Mij een altaar van aarde, en offert daarop uw brandofferen, en uw dankofferen, uw schapen, en uw runderen; aan alle plaats, waar Ik Mijns Naams gedachtenis stichten zal, zal Ik tot u komen, en zal u zegenen. Maar indien gij Mij een stenen altaar zult maken, zo zult gij dit niet bouwen van gehouwen steen; zo gij uw houwijzer daarover verheft, zo zult gij het ontheiligen.”*

(Ex.20:24,25) Dit is natuurlijk om in de eredienst alles wat voortkomt uit menselijke arbeid uit te sluiten.

In de boeken van de koningen zien wij de prachtige tempel door Salomo gebouwd. Israël maakte er een voorwerp van om trots op te zijn. Onder zijn schone schijn bevatte het gruwelen, die de profeet Jeremia opsomt in deze woorden: *“Is dan dit huis, dat naar Mijn Naam genoemd is, in uw ogen een spelonk der moordenaren?”* (Jer. 7:11) Als de discipelen naar de Heer komen en Hem bewonderend wijzen op de gebouwen, door mensenhanden gebouwd. Zegt Hij tegen hen: *“Ziet u dit alles niet? Voorwaar, Ik zeg u: er zal hier geen enkele steen op de andere steen gelaten worden die niet zal worden afgebroken.”* (Mat. 24:2) Die gebouwen, die huizen van de tempel, die zij met grote kosten hadden opgericht en bewonderden, is inderdaad verwoest.

Wat zal er in de wereld overblijven van alles, wat de mensen hebben opgericht en georganiseerd voor de eredienst en de aanbidding? En van alles waar hun hart zich aan heeft gehecht en dat ze heeft afgehouden van het enige voorwerp, dat de aanbidder moet bezighouden: de opgestane Christus, nu gezeten in de heerlijkheid en wachtend op het ogenblik om de ware aanbidders te komen halen en hen te oordelen, die alleen maar een vorm van godzaligheid hebben?

De prachtige godsdienstige gebouwen, de weelde die er gezien wordt, de geest, die de belijdende christenheid bezielt. Wat een tegenstelling met de eenvoud en de nederigheid van gelovigen uit de eerste tijden! Onder hen was geen vorm, geen luister, alles was in overeenstemming met de verheven vernedering van onze goddelijke Heiland.

Geen gedaante, geen heerlijkheid! Zou dat niet het karakter moeten zijn van heel ons leven?

Jeruzalem was enige plaats, waar de Joden onder de wet konden aanbidden. Daar stond de Ark in het heilige der heiligen. Er waren verordeningen voorgeschreven, waaraan zij zich strikt moeten houden. Elke offerande moest op het altaar geofferd worden door een priester. Elk offer vereiste een slachtoffer, waarvan het bloed de aanbidder reinigde. De plaats voor het offer, de voorwaarden, waaraan moest worden voldaan, alles was nauwkeurig geregeld. Zondoffers moesten daarenboven onophoudelijk worden geofferd en opnieuw worden geofferd voor elke zonde of schending van de wet.

Hoe anders is het met de eredienst van de gelovige onder de genade, waarin wij leven. Er is geen offer of zondoffer meer nodig. Onze Heiland heeft ons door één

enkele offerande tot in eeuwigheid volmaakt. “God zal zich onze zonden en ongerechtigheden nooit meer herinneren.” Wij stellen ons voor Hem niet meer als zondaars, maar als aanbidders. Maar hoe moeten wij naderen? Wat kunnen wij Hem aanbieden?

Geen enkele verordening. Het Woord laat onze harten geheel vrij. Het verwijdert alle hindernissen. Het toont ons een geopende weg een nieuwe, en levende weg, die Christus ons heeft ingewijd tot in het Heiligdom, daar, waar Hijzelf gezeten is in de heerlijkheid.

Weinig komt de plaats er op aan, waar het lichaam van onze vernedering zich bevindt, te midden van zoveel moeilijkheden, soms overstelpt door beproevingen en vermoeienissen van het leven, in een wereld waar alles ijdelheid is. Laten we uit de legerplaats van het groet huis uitgaan, uit de belijdende christenheid. Laten we ons reinigen van de vaten van oneer, die zich daar bevinden en laten we ons verenigen met hen, die de Heer aanroepen uit een rein hart. Hij is daar, in hun midden als zij in Zijn Naam vergaderd zijn. Hij heeft het beloofd en Hij is getrouw.

Natuurlijk, blijven onze lichamen op aarde. Maar onze geest en onze harten kunnen door het geloof zich verheffen in de hemelse gewesten.

En wat kunnen wij aan God offeren? Aan die grote God, die zo hoog verheven is boven de hemel en de aarde? Zijn wij geen arme kleine kudde, dat niets anders heeft dan gebreken in het lichaam van onze vernedering? Alleen de vrucht van de lippen die God ons gegeven heeft door Zijn liefde in onze harten uit te storten en die alle trots moet uitsluiten. De vrucht van de lippen, die de naam van Jezus belijden. Van Hem, die ons de Vader heeft leren kennen, nu ook onze Vader. Deze enige Naam, die onze harten moet vervullen, uitgesproken door onze monden, zal Deze opstijgen tot Hem als een welriekende reuk.

Gezegend zij God, dat we zo kunnen opzien tot de troon der genade en kunnen naderen! Laten we erkennen en ervaren dat wij heel bijzonder deze genade nodig hebben, als wij met veel onvolmaaktheid “geestelijk offeranden” offeren.

Laten we deze waarheden verwerklijken, die het Woord ons openbaart! We kennen ze. Ze zijn te vinden in het kostbare boek, dat wij dagelijks lezen. Vervullen zij onze harten met vrede en vreugde en doen ze onze harten overvloeien van liefde ten opzichte van Hem die ons zulke voorrechten gegeven heeft, voor zo'n dure prijs?

Oorsprong: [Le Messager Évangélique 1943-287](#)

Titel: [Nos Offrandes](#)